

КО СВЯТОМЪ ПРИЧАРЕНІЮ рѣ

Пиша златоглавъ, втораѧ:

Ди бѣже мій, вѣмъ, іако иѣтъ до-
стониъ, иже доболенъ, да подъ крѣзъ вин-
деши храма душа моѧ: занѣже вѣсь пѣтъ
и палѣлъ єсть, а не ймаши ко мнѣ лукта
догтбайа, єже глаубъ подклонити. ио іако-
же съ высоты пасъ ради глирилъ єси сеke,
глирика и ишнѣ смѣренію моему: и іакоже
вопрійлъ єси въ вертепѣ и въ йаслехъ без-
словесныхъ еозлеши: сицѣ вострій и въ й-
аслехъ безсловесныхъ моѧ душа, и по ѿсквер-
ненію моє тѣло винти. и іакоже не не оу-
достоналъ єши винти и свечерѣти со грѣши-
ни въ дому симна прокаженнаго: таکо и з-
вѣли винти и въ дѣлѣ глирениыхъ моѧ душа,
прокажениыхъ и грѣшина. и іакоже не
щриялъ єса подѣкию мнѣ влѹдници, и
грѣшию, пришедшю и прикоснувшюся тѣ-
хъ: сицѣ оумилосердися и о мнѣ грѣшиемъ,
приходиши и прикасающеи тихъ, и іакоже